

SEX, ÚPLATKY A POROTA. ODHALILI JSME, CO SE DĚJE V ZÁKULISÍ

Neúplatná redakce Zpravodaje zjistila, jaké praktiky používají soubory, aby se dostaly na Hronov

Co očekáváte od přehlídkových reflexí představení? Jste spokojeni s porotci? A jsou porotci spokojeni se soubory? Toto provokativní téma nedávno na svých stránkách otevřel časopis Amatérská scéna, který tak překvapivě vypustil džin z lahve vodky. Vzhledem k tomu, že dnes Divadelní Děčín končí, můžeme se do debaty bez obav zapojit také my. Upřímně řečeno, není příliš co řešit.

Střetnutí zvané rozborový seminář totiž probíhá podle jasných a obecně známých pravidel. Všechny strany předem přesně vědí, čeho chtějí dosáhnout. Soubory od poroty očekávají pochvalu a obdiv za to, že se amatérští herci ve svém volném čase naučili (jakžtakž) text, to vše samozřejmě završeno nominací na Hronov a zlatým odznakem J.K. Tyla. Porotci oproti tomu očekávají obdiv, pochlebování a dramaturgové z JAMU též večerní sadu panáků v divadelním baru. S oběma stranami žije v symbióze redakce Zpravodaje, která od souborů očekává vtipné odpovědi na otázky v rozhovorech a od poro-

ty malý podíl na večerních panáčích.

V průběhu evoluce si členové tohoto ekosystému vyvinuli řadu nástrojů, které jim umožňují dosáhnout cíle. Herečky na jevišti nechávají porotce nahlédnout do svého nitra, k čemuž jim slouží zejména hluboké výstřihy. Že jde zajít ještě dále letos ukázal pardubický Exil, jehož herečky na jevišti neváhaly obnažit kromě duší a poprsí též své zadečky, a to dokonce několikrát za sebou. Až po podrobném mnohahodinovém studiu fotografií z představení se redaktorům Zpravodaje podařilo zjistit, že odhalená pozadí mířila neomylně do středu šesté řady, kde sedí Milan Schejbal. Výsledek se dostavil: porota lapená v síti síťovaných punčoch na semináři nešetřila chválou.

Své metody mají i další soubory. Geisslers Hoffcomoedianten Kuks podle informací zdroje, který si nepřál být, natož být jmenován, hned v červnu pozvali porotce na poznávací zájezd s CK Fitzli Putzli. Cílem cesty prý má být peklo, což je zřejmě krycí název pro Bahamy (všimněte si, že nejmenovaný

JAK TO BUDE S MILÁČKEM?

Tady je přesný itinerář dnešního dne:

10:00 (jeviště): speciální představení Petr Michálek & Monika Michálková: *Miláček*

11:00 - 11:15 přestávka

11:15 (jeviště): zakončení Divadelního Děčína 2010

12:00 slavnostní raut

porotce Jan Š. již nosí tričko s všerukajícím nápisem Bahamas), nebo pro zasedání programové rady Jiráskova Hronova. O úplatku odvážně investigativně píšeme, protože se na nás nedostalo.

Aktivní samozřejmě byly i další soubory. Zdrhovadlo z Klášterce nad Ohří prodalo do sběru celou městskou knihovnu, a neváhalo knihy sešrotovat i s knihovníkem, aby měl soubor na úplatek pro nenasytné porotce. Soubor z Karolinky pak přímo na jevišti před očima diváků nabízel porotcům dvě spoře oděné nevěst(k)y. Pražský Ty-já-tr zase pro úspěch představení Frank pátý sáhl hluboko do kapsy. Uvidíme, zda bude pět franků stačit. Pokud ne, chce to prý soubor příští rok zkusit s frankem šestým, případně tomu (podle aktuálního kurzu) nasadí korunu.

Svět přehlídek je prostě nemilosrdný a zvítězí jen ti nejsilnější, nejdrzejší a nejbohatší. Těšíme se příští rok v Děčíně na shledanou s vašimi úplatky, prezenty a zadečky. A taky kdyžtak nezapomeňte přivést nějaké divadlo.

-das-

POPRASK NA LAGUNĚ JSEM MĚLA V HLAVĚ HODNĚ LET

Rozhovor s režisérkou Renatou Tomešovou

C. Goldoni: Poprask na laguně

DS J.K. Tyl Lomnice nad Popelkou / režie: Renata Tomešová

Co vás na režirování Goldoniho Poprasku na laguně nejvíce bavilo?

Abych pravdu řekla, jsem spíš herec, radši hraju. Nikdy jsem k režii neměla ambice, ale okolnosti se tak semlely. V souboru začali docházet režiséři, a tak jsem k tomu byla dotlačena. Je to oproti hraní strašně náročné, člověk musí hlídat spoustu věcí okolo. Herec si jde na jeviště zahrát a užívá si. Ale na druhou stranu je pro rejžu krásné, když je děkovačka, a vy vidíte, že jsou herci i diváci spokojení.

Co bylo při zkouškách nejtěžší?

Začátky byly těžké, protože chvílku trvalo, než se herci sladili s kapelou. My jsme takové divadlo v podstatě dělali poprvé. Měli jsme nějaké problémy, ale pak si myslím, že se to stmelilo a začalo to dobře fungovat.

Proč jste se rozhodla právě pro tuto hru?

Mám Goldoniho moc ráda a Poprask na laguně jsem měla v hlavě už hodně let. Proto, když padlo režirování na mě, sáhla jsem právě po této hře. Chtěla jsem to trochu oživit a mít to něčím jiné. Mám ráda muzikály a tak mě napadlo proložit to písničkami.

Oslovila jsem autora přímo z Lomnice, který mi složil muziku. Chtěli jsme dát prostor hlavně mladým hercům, protože máme spoustu dobrých zpěváků. Chtěla jsem, aby vynikli i pěvecky, a užili si to.

Jak se vám v Děčíně hrálo?

Hrálo se nám vcelku dobře, i když jsme zvyklí spíš na plný sál. Pro herce je to lepší, mají zpětnou vazbu, je to nabíjející a hraje se lépe. Ze začátku jsme byli malinko nervózní.

VÝKŘIK ZE HRY

“Pizza! Studená pizza!”

Bylo to i trochu vidět, ale pak se to uklidnilo a jelo to v pořádku dál. Jinak, divadlo je nádherné, má skvělé zázemí a dobře funguje.

Jak dlouho jste hru zkoušeli?

Zkoušeli jsme loni od ledna do července, takže jsme to zvládli za půl roku. Od té doby hrajeme.

Má váš soubor naplánovanou nějakou další inscenaci?

Ano, zkoušíme právě jednu hru, kterou nереžíruru já, ale jeden mladý kolega. Jmenuje se to Hastrovská komedie. Je to něco na způ-

sob Tyla, takové to klasické hraní, jsou tam vodníci, vesničtí občané, je to prostě úplně jiný druh divadla, než je laguna. Já zatím nic dělat nebudu. Práce režiséra byla pro mě dost vysilující a náročná, budu ráda odpočívat a ještě radši si zahraju. Je pravda, že na příště ještě něco v záloze mám, ale nechci o tom zatím mluvit.

Jak dlouho se divadlu věnujete?

Divadlu se věnuji už od svých čtrnácti let. Od roku devadesát šest jsem teď u amaterského spolku, kde intenzivně každý rok hraju. A teď jsem vlastně začala i režisovat.

Kolik máte na svém kontě rolí?

Hodně. To bych vám teď asi nespočítala. Hodně rolí. Makropulos, kněžnu z Lucerny, pak jsem hrála smrtku, různé bytosti v pohádkách, jako mladá holka ještě na gymnáziu jsem hrála Fausta a Markétku, Srpnovu neděli od Hrubína a další.

Kterou roli jste si nejvíce oblíbila?

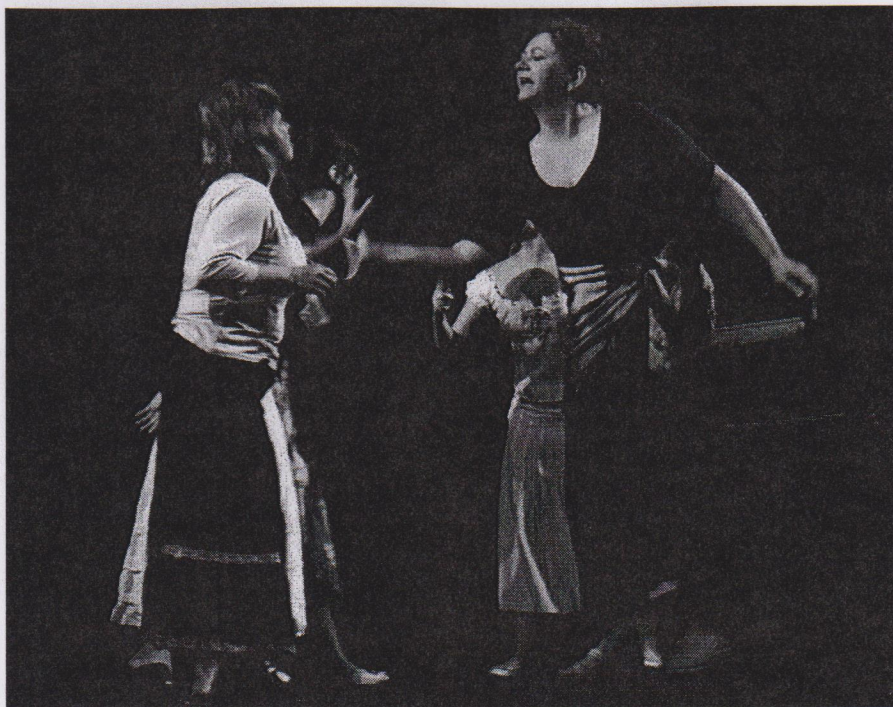
Moje životní role byla Emílie Marty z Čapkovy hry Makropulos. Pro mě to byla hodně zvláštní bytost. Byly tam momenty, kdy se mi to hrálo líp, ale i ty, kdy mi to šlo hůř. Hraje se mi lépe, když postavu niterně podchytinu. Ona byla od začátku dost tvrdá, působila na lidi jako zlá, ale taková v podstatě nebyla. Musela jsem hrát bezcitnou, ale v podstatě to byla jenom slupka. V momentě, kdy se tam odkrývá a pláče na jevišti, jsem se s ní nejvíce ztotožnila.

Máte nějaký svůj divadelní zvyk?

Pokaždé, než vlezu na jeviště, se třikrát zhluboka nadechnu, vydechnu a vpluju tam. Říkám, že jsem jako kuň před závodem. Jsem nervózní, mám trému, buší mi srdce. Ale v momentě, kdy vejdu na jeviště, všechno ze mě spadne a prostě jedu.

-off-

PŘÍBĚH BEZ POEZIE A PŘESAHU

DS J.K.Tyl z Lomnice nad Popelkou sáhl pro svou inscenaci Goldoniho Poprasku na laguně po úpravě Ivana Rajmonta, kterou nepovažujeme za nejšťastnější. Zbavuje hru poezie a ve snaze přiblížit ji českým poměrům značně zdrsní a nevyhýbá se některým vulgarismům. Zatímco u Goldoniho komedie typů je vyšetřující Isidor lidumil, který přišel odjinud a nechápe některé žabomyší války místních lidí, ale snaží se vše urovnat, v Rajmontově úpravě je to především chlípník, kterému lze čisté úmysly jen těžko uvěřit. Vytrácí se pochopení pro lidské slabosti a hořké podtexty a zůstává jen okleštěný příběh, kterému chybí

jakýkoliv přesah. A není pak nikterak snadné naplnit jej v inscenaci obsahem.

To se také lomnickým v režii Renaty Tomešové bohužel nepodařilo. Příběh očesaný na kostru převypráví, ale vnitřní svět chybí, a tak až na výjimky postrádáme napětí a tok vyprávění působí poněkud jednotvárně a zdlouhavě. Kladnou výjimkou, kdy to přece jen zajiskří, je situace Tita-Nane s Luciettou v 2. dějství, kdy jí řekne, že se s ní chce rozejít a jedná přes Pasquu. Sdělení vnitřního světa lidí z rybářského městečka nepomohla ani snaha souboru obohatit inscenaci o větší počet písni. Ty ale děj nikterak neposouvají. Na

CHATROOM

aneb o čem se mluví mezi foyer a šatnou

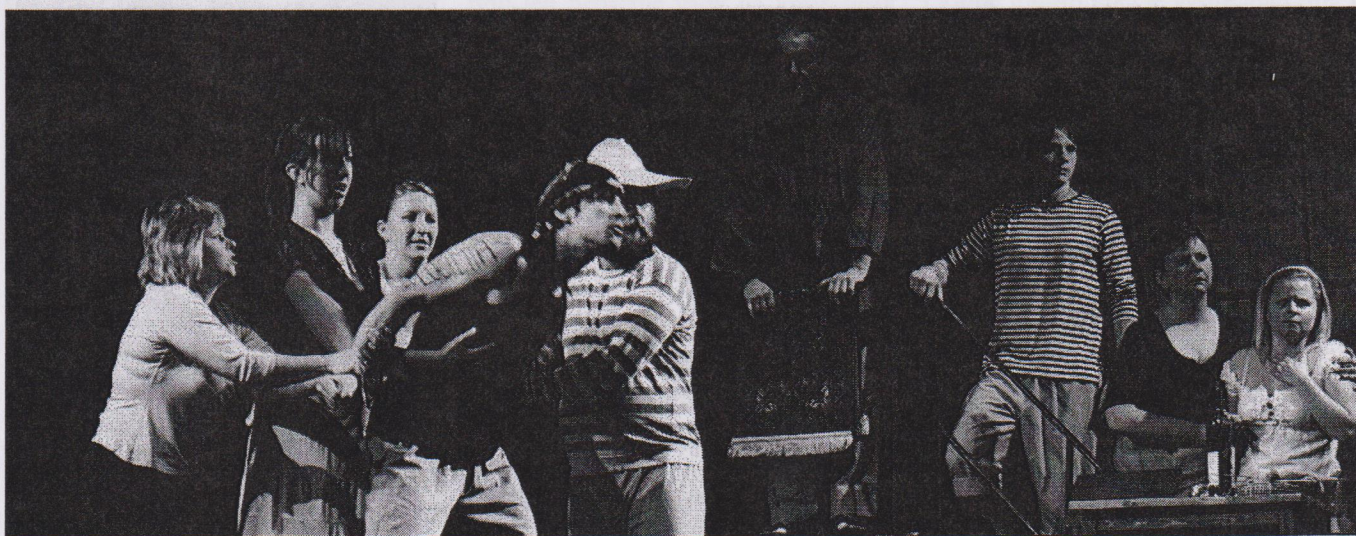
Když začnete hrát golf, nebo se o to spíše pokoušíte, zaručeně vám někdo ze zkušenějších spolubláznů doporučí shlédnutí filmu Zelený svět. Je to taková americká limča, kde Kevin Costner šeptá René Russo po prvním styku v obytném přívěsu s roztočilou zahanbeností: „Sex a golf jsou dvě věci, které si můžeš užít, i když v nich nejsi dobrý.“ Jako by hollywoodští scénáristé některé činnosti z tohoto výčtu vypustili.

René Vápeník, náruživý golfista

jedné straně jde o zhudebněné dialogy ze hry, na druhé písňe vyjadřující pocity a vztahy, nicméně způsobem, který jde proti duchu Goldoniho hry a občas je text písňe i v protikladu s tím, co se právě odehrálo na scéně. Nejlépe v celku zafungovala píseň „Už jsem dospělá“ v podání Checcy, která ji interpretuje nikoliv smrtelně vážně, ale s nadsázkou, v řádu situace.

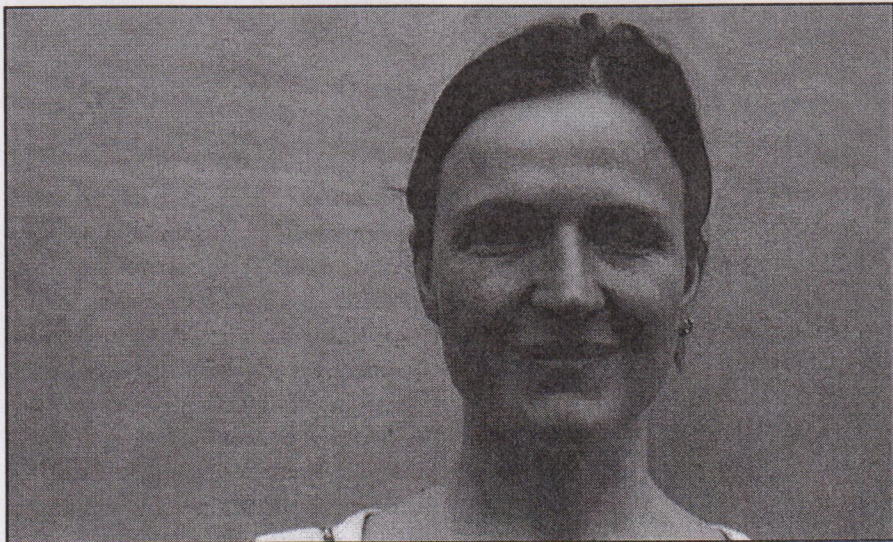
Je jistě možné pochopit, že soubor, který je pěvecky nesporně disponovaný, zatoužil uplatnit tyto své schopnosti v divadelní inscenaci. V případě Poprasku na laguně to však nebylo řešení nejšťastnější.

-ex-

PRINCIPÁLKU ZKRÁTKA OBSADIT MUSÍTE

Rozhovor s režisérkou Janou Tichou

Kdo přišel s nápadem hrát Limonádového Joea?

Přišla jsem s ním sama.

Co vás na téhle všeobecně známé předloze lákalo?

Hlavně ten film, který mám hrozně moc ráda. A téma je vděčné. Říkala jsem si, že na to budou chodit lidi a naštěstí jsem se nespletla.

Inspirovala jste se především filmem?

Inspirovala jsem se také filmem, ale je tam spousta věcí jinak, je to podle starého scénáře pana Brdečky. Jde o několik scénářů spojených dohromady. Vlastně jsem si to musela znovu napsat. Jen jedna scéna je z filmu, a to scéna Winifred s dědečkem. Samozřejmě, některé hlášky jsou tam zachované, protože bez nich by to nešlo.

Nezlobte se, ale i sám váš limonádový Joe vypadá jak z filmu...

Ano, hodně nám to lidé říkají.

Kolik se vypilo whisky během zkoušení?

Myslím, že možná žádná.

Ani jeden panák?

To asi ano, ale moc to nejde. Jde o hodně lidí, kteří se musí soustředit, je to těžké – je tam dohromady tanec a zpívání. Moc u toho nejde pít, ale po představení si samozřejmě vždycky něco dáme...

Co vám whisky a kolalokovou limonádu zastupuje?

Kolaloková limonáda je normální kofola a whisky je klasický čaj.

Vymyšlené fórký, přidané vtípky vznikaly během zkoušení?

Některé jsem vymyslela já, od toho jsem režisérka, některé vznikly při zkoušení. Některé vznikají i při hraní, ale to hercům zakazuju. Zase nechci, aby z toho byla parodie na druhou.

Co se týká spolupráce z pardubickou konzervatoří, tak jde kon-

VÝKŘIK ZE HRY
„Kaktujte se varusu!“

krétně o koho?

Z konzervatoře jsou muzikanti. Klavírista a houslistka.

Připadalo mi, že odněkud odjinud znám Horáce a Douga Badmana...

Kluci působí v Divadle tří. Třetí s nimi tady není – nemá čas, hraje v Semaforu, je profesionální herec, původně vzešel z našeho souboru.

Tornádo Lou mě také přišla povědomá z nějakého jiného – například severského saloonu?

Ano, Kristýna Hypšová hrála v Norway today.

Hudební nastudování dělal

Jiří Brdečka: Limonádový Joe
Divadlo Exil Pardubice
režie: Jana Tichá

sám Joe, má s hudbou něco do činění?

Jan Míšek je šéfdirigent a sbormistr sboru Bonifantes, je to téměř profesionál. A co se týká tanečních choreografií, tak ty vytvářela zase Lucie Hašková (Winifed), dříve tančila.

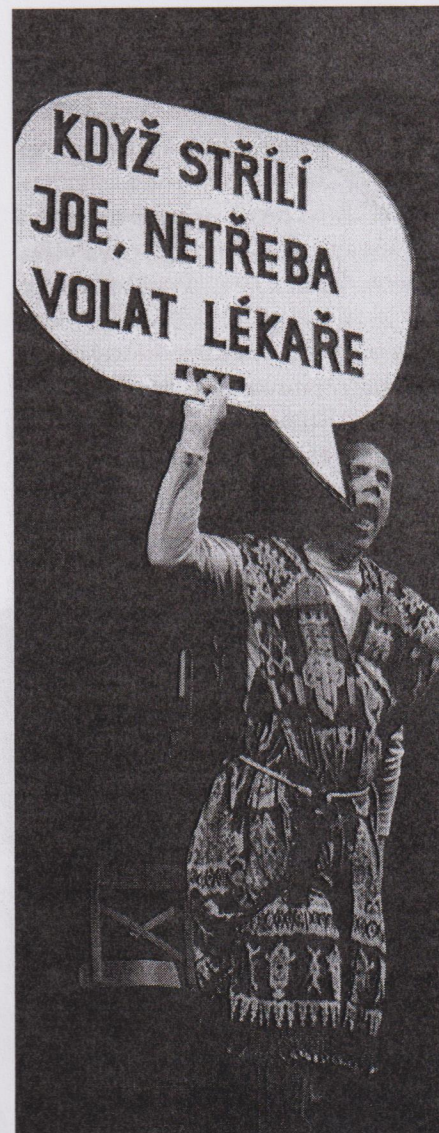
Jak jste přišli na barmanku? Neměli jste dostatek mužů?

Měli, to byl zkrátka takový náš nápad. Barmanka - Kateřina Prouzová - je naše principálka, takže jsem ji musela obsadit, chápejte...

Tak ji řekněte, že je nejlepší, že je to barmanka, co má „koule“.

Myslím, že typově je to hrozně dobře obsazené, jsou to nejlepší herci divadla Exil.

-jas-

ZÁBAVNÁ CRAZY KOMEDIE

Pardubické Divadlo Exil si vybralo k nastudování přes padesát let starou, kvalitami prověřenou a stále hojně inscenovanou hudební komedii Jiřího Brdečky *Limonádový Joe*, která se se stala i základem nesmrtelného filmu Oldřicha Lipského. Zatímco v minulosti byl kladen důraz na to, že jde o parodii na westerny, dnes už bývá prezentována především jako crazy komedie. Tak ji inscenuje i Exil v režii Jany Tiché. Proti opulentnosti obvyklé ve velkých divadlech volí prostředky víceméně skromné – bez velkých sborů (lidé v pozadí mají každý více funkcí), v hudebním nastudování pouze s klavírem a houslemi, s choreografií odpovídající možnostem a schopnostem souboru.

Žánr a styl však i v těchto skromnějších podmínkách přesně dodržuje a naplňuje. Mimo jiné i proto, že pro ústřední postavy má herce, kteří je dokážou na velmi dobré úrovni he-

recké, pěvecké i pohybové interpretovat – Jana Míška jako Joea, Lukáše Udržala jako Hogo Foga a Kristýnu Hypšovou jako Tornádo Lou. Baví nás hravost a pohrávání si s divadelní iluzí, baví nás nejen očekávané hlášky (bez nich by to nešlo!), ale i řada neočekávaných domyšlených gagů a situací (Hogo Fogo v úvodu s kartami, hra s jablkem...). Baví nás barmanka (Kateřina Prouzová), které nikdo nevěří, že je ženská a která skvěle a mimo „kultovní zvyky“ reaguje na situace a jednání ostatních postav. Scénické řešení umožňuje zdivadelnění situací – jmenujme například pohyblivý kaktus, zrychlenou stylizaci pohybu při útěcích, honičkách i při přestavbě scény.... A tak dále.

Jistě by se našly i vtípky, od nichž by bylo možné upustit. Ale to jsou jen nepatrné vady na kráse jinak nesporně kvalitní a zábavné inscenace.

-ex-

CHATROOM

aneb o čem se mluví mezi foyer a šatnou

Špatný zpěv, příšerný temporytmus, nevhodné somatotypy... Ba ne! Právě naopak. Parádní představení. Pro mě pozoruhodně nejsilnější v okamžicích odlišných od filmu. Závidím Pardubicím tak krásný soubor, byl to opravdu i estetický zážitek. Až na opakování odhalené pozadí dam.

Pavel Panenka, DS K. Čapek Děčín

The Masters Tournament je jediným ze čtyř každoročně pořádaných Majors turnajů (to pak tenisté okopírovali od golfistů), který se od počátku hraje na stále stejném hřišti. V Augustě ve státě Georgia. Přesto na hřišti, které se jen minimálně mění, každý ročník přinese něco jedinečného. Po vždy drásající zápletce odehrávající se podle stejného schématu, je ten nejšťastnější odměněn slavným zeleným sakem, které mu dle tradice obléká vítěz předchozího ročníku. Na klopě tohoto saka je vyšitě logo turnaje o velikosti mexického dolaru.

René Vápeník, náruživý golfista

UŽ JSME TO NEMOHLI S PEPÍKEM ZKONFRONTOVAT

Rozhovor s režisérem Jaroslavem Kodešem

Neměli jste z toho strach, udělat Pepův tak osobní text, když všichni lidé z divadelního světa Pepu znali? Vůbec jsem se na vaše představení nemohla dívat jako na divadlo, nemohla jsem si odmyslet Pepu a vzpomínky na jeho osobu. Toho jste se nebáli?

Tady nebyla otázka bát se nebo nebát. Pepík nás přímo oslovil. Přišel za Láďou a říkal: „Prosím tebe, mně to nechce nikdo hrát.“ Nakonec ani nechtěl, aby to někdo hrál, strčil to do šuplíku. Pak viděl Equus a jiné hry, co dělal Láďa předtím, a říkal: „Nechceš, aby to váš soubor dělal?“ A Láďa řekl, že ano. A Pepíkovo přání bylo, aby Láďa hrál Josefa a Veronika Marii. Ale v tu chvíli už to nemohl režisrovat Valeš a tak přišli za mnou...

Pepa zasahoval do úprav?

Pepík nám nechal úplně volnou ruku. Kdo ho znal, tak ví, že hrozně nerad zasahoval do svých her. Takže si moc cením toho, že mi dovolil do textu zasáhnout. Kdyby sis přečetla text v originále, tak zjistíš, že je obrovsky silný, ale jde o vypovídání se...

O divadlo terapie...

Museli jsme to udělat po svém, abychom tím Pepovi spíš neublížili.

Celá moje práce byla, že jsem se pokusil text převést do obecnější roviny. Takže se vracím k tvé první otázce: „bát - nebát“. Prostě jsme vstoupili do vody. Chtěli jsme to Pepíkovi - už i pro radost - udělat, abychom ho tím potěšili. Bohužel se premiéry nedočkal.

Byli jste někdy s Pepou na horách?

Já ne, ale někteří lidé mi o zážitcích s ním vyprávěli. Vím, jak přistupoval k horám a k těm, kteří šli s ním.

Obrazy, které jsou použité ve hře, ale nejsou Pepovy, že ne?

Ne, bohužel, to už se nedalo dotáhnout tak, aby byly třeba jeho. Autorem je Pavel Macák.

Zajímalo by mě, jestli máte reakce od lidí, kteří Pepu neznali...

Máme samozřejmě, ale to víš, že se spíš znáš s lidmi, kteří Pepu znali. Když to viděl Janek Císař poprvé, a to bylo těsně po premiéře v Hradci, tak přišel a říkal: „Nejsem schopen odělit to, co je můj zážitek osobní s autorem, a to, co je to divadlo.“ To, jestli tahle úprava funguje, chce čas: až lidé „zapomenou“, kdo byl Pepa Tejkl. V tuhle chvíli si myslím, že málokdo z nás je schopen to jednoznačně odtrhnout. Lidé, kteří Pepu neznali, z toho

Josef Tejkl: Elegie tyrolská
Rádobydivadlo Klapý
režie: Jaroslav Kodeš

mají zážitek a jsou schopní pojmenovat věci, které v Pepíkovi byly, a které jsme jen trochu víc vytáhli na světlo boží tou inscenací.

Pepa umřel 4. dubna loňského roku cestou na Kralický Sněžník, svátek ten den má Ivana, což byla mimochodem jeho první žena. Vůbec jsem nevěděla, že řešil takhle dny, že například počal syna na Štědrý večer...

Když se do toho pohroužíš, tak to jsou neskutečné náhody, ale je to náhoda? Všechno, co tam Pepa napsal, je pravda.

Co si myslíš o Bohu?

Nejsem věřící člověk, ale kosmickým věcem klidně věřím, určitě tu je něco mezi nebem a zemí, setkáváme se s tím denodenně. Můžeme tomu říkat náhoda, ale může to být i řešení.

Něco vás při zkoušení překvapilo?

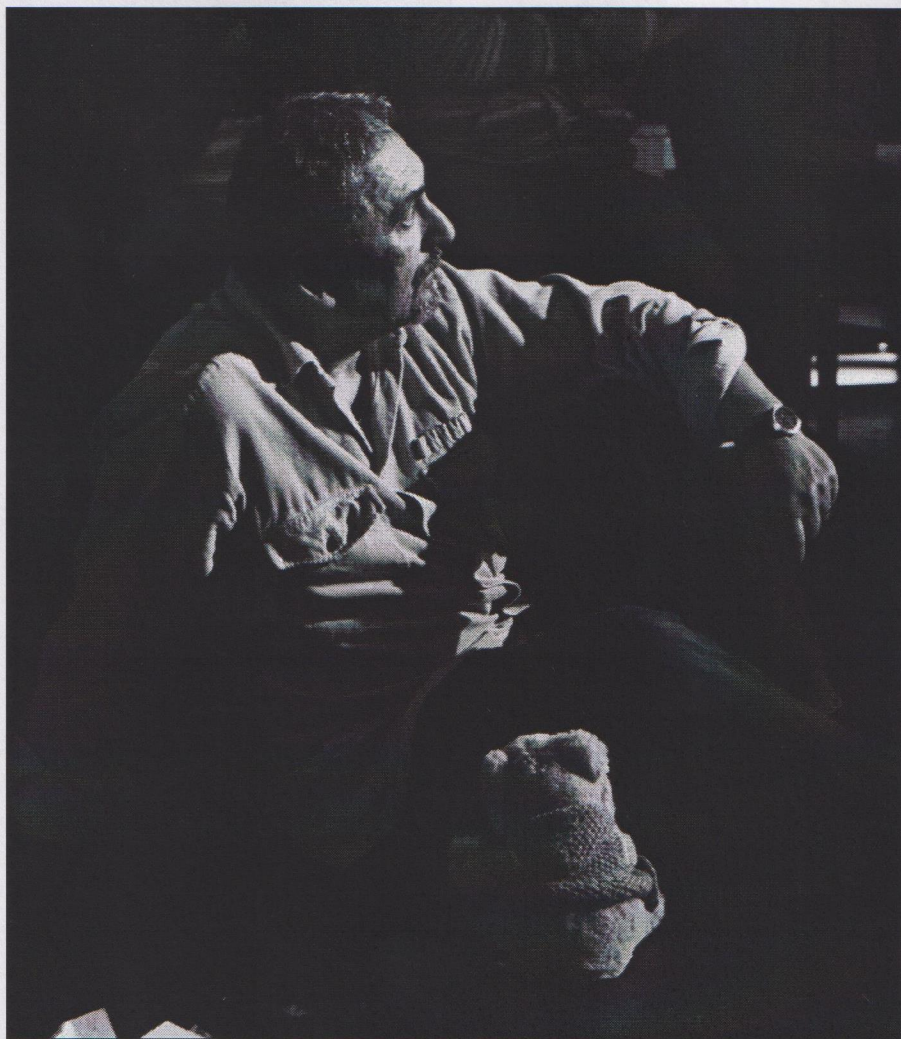
Hrozně nás zasáhl ten Kralický Sněžník, to, že jsme nakonec tu inscenaci nemohli s Pepíkem zkonfrontovat. Divadelníci přijdou a řeknou, že to nejsou schopni odlišit, jestli je inscenací dojmáme, jestli je dokážeme zasáhnout divadlem a nebo jestli jsou zasaženi tím, že Pepíka znali.

Mně se přihodilo, že jsem to vůbec nechtěla brát, stavěla jsem se apriori proti tomu...

Počkej, až to uvidíš podruhé. Jde o konstrukci, to nezakrývám. Musí tam běžet několik rovin vedle sebe, musí tam být zcizovány, každá z žen má svoji pravdu – právnička, matka, Marie, psychologka, dívají se všechny na problém z vlastního úhlu pohledu. A jsme vlastně vůbec schopni soudit? Když se nad tím zamyslíš, tak nejsme, ale musíme. Potřebujeme pravidla, ale když se dostane do takhle kritického okamžiku, na hranu, co s tím pak najednou? To je neřešitelné. A to tam Pepík měl a my jsme se to jen snažili víc odkrýt.

-jas-

INTIMNÍ ZPOVĚĎ

Český dramatik Josef Tejkl napsal řadu her a dokonce čtyřikrát byl nominován na Cenu Alfréda Radoka. Mimo jiné i s hrou *Chrást bolesti*, kterou si Rádobydivadlo Klapý vybralo k nastudování a režisér Jaroslav Kodeš ji ještě za autorova života (zemřel 2009) a s jeho souhlasem upravil a uvádí ji pod názvem *Elegie tyrolská*. Hra je velmi intimní zpovědí, v níž se snažil vyrovnat se smrtí svého syna a s mírou své viny na ní. Ústřední postava – Josef – před námi postupně odhaluje své duševní stavy, svůj intimní svět, předměty i ženy v něm... Až přichází Marie, žena s podobnou zkušeností (smrt dcery) a postupným sbližováním dochází k jakémusi vyrovnání a znovunalezení sebe sama, nových hodnot.

Inscenace je zasazena do veřejného prostoru: vstupujeme do arény se židlemi okolo, herci organizují, kam si máme sednout a postupně nás začínají informovat o tom, jaký příběh se bude odehrávat a jaké postavy oni bu-

dou hrát. Sledujeme jakýsi proces, kdy je intimní Josefova zpověď komentována stanovisky Dr. Pilz, která podala na Josefa žalobu za zavinění smrti syna a Dr. Mayrem, který svým stanoviskem Josefa víceméně obhajuje. Inscenace je promyšleně vybudovaná v herecké práci, kdy všechny postavy kromě Josefa (Ladislav Valeš) a Marie (Veronika Valešová) jsou hrány racionálně a jsou v podstatě součástí veřejného prostoru, v němž se všichni nacházíme a odkud ony do hry vstupují. Tyto racionální a ústy Dr. Pilz někdy ironické komentáře tvoří protiváhu přesné intimní výpovědi zvládnutými hereckými prostředky, která balancuje na hranici, z níž pro někoho může překročit únosnou míru, kterou je schopen vnitřně ještě přijmout. Co je pro někoho ještě silnou a působivou emocí, jinému cestu k přijetí příběhu přílišnou intimitou uzavře. Kodešova inscenace udělala pro přijetí výpovědi Tejklovy hry maximum.

-ex-

CHATROOM

aneb o čem se mluví mezi foyer a šatnou

Krásné, kruté, katarzní... A měla-li by inscenace nějaké mouchy, budiž odušněny. Jemně anarchická obžaloba Systému, který předivo křehkých mezilidských - a v tomto případě lidskozemských - vztahů vždy nutně banalizuje, paušalizuje a vlastně nechce pochopit, mě zasáhla, potěšila. Jakkoli je slovo „těšit“ v rozporu s celým tím drsným a velmi, velmi realistickým příběhem. V těch osmdesáti minutách bylo hodně připomenuto, hodně předloženo k úvaze. Děkuji za to. Autor komentáře je horolezec.

Vladimír Jindra, Děčín

Pokud zahrajete ten nejlepší výsledek na hřišti, nemusí to vždy znamenat, že se stáváte vítězem turnaje. Není až takovou výjimkou, že domnělý vítěz o vavříny přišel tím, že v klubovně podepsal nesprávně vyplněnou skórkartu, nebo i sám následně upravil svůj výsledek. Zapochoval totiž o tom, zda po celou dobu hry postupoval podle pravidel. Taková je golfová etika a etiketa. Hráč je současně sám sobě i rozhodčím.

René Vápeník, náruživý golfista

Někteří mužští protagonisté měli místy potíže s artikulací, ale jinak - samá chvála. Silná, drsná věc se skvělou dramaturgií, bezvadná souhra, zvuk, světla... Dokonalá tečka za soutěžní partií přehlídky. Miluji herečky Valešova souboru!

Pavel Panenka, DS K. Čapek Děčín

CO BUDE NA HRONOVĚ?

Rychlý přehled seminářů a dílen, do kterých se můžete přihlásit na letošním Jiráskově Hronově (29.7. - 7.8.2010)

A (jako Abeceda) - lektor: Mgr. Luděk Horký

D (jako Dramaturgie) - Lektor: Prof. MgA. Miloslav Klíma

H (jako Hudba) - Lektor: Jan Matásek

HaD (jako Herec a dialog) - Lektor: Doc. Mgr. Aleš Bergman, Ph.D.

J (jako Jevištní řeč) - Lektorka: Mgr. Regina Szymiková

KPR (jako Kurz praktické režie) - Lektori: Mgr. Milan Schejbal a Kateřina Fixová

M (jako Masky) - Lektor: Mgr. Karel Vostárek

N (jako Nonverbální komunikace) - Lektorka: Daniela Fischerová

O (jako Odjinud) - Lektorka: Feng-yün Song

P (jako Produkce) - Lektori: Dagmar Brtnická

PD (jako Pohybová dílna) - Lektor: Doc. Martin Páček

PF (jako Poezie a Fyzické básnictví) - Lektori: Petr Váša a Mgr. Renata Vordová

RA (jako Recovered Alchemy) - Lektor: Guillermo Horta Betancourt, Kuba

S (jako Scénografie) - Lektorka: MgA. Kateřina Baranowska

ZAP (jako Základy Akrobacie a Pantomimy) - Lektor: Michal Hecht

Ž (jako Žonglování) - Lektorka: Mgr. Adéla Kratochvílová

PC (PROBLÉMOVÝ CLUB)

DK (Diskuzní klub)

MDF (Mezinárodní diskuzní fórum)

SBOHEM A DÍKY ZA TY RYBY

V mém oblíbeném Stopařově průvodci po galaxii opouští Zemi krátce před jejím zničením delfini a při té příležitosti lidské rase zpívají: „Sbohem a díky za ty ryby!“ Ano, je čas se pro letošní rok rozloučit a poděkovat. Předem se omlouvám všem, na které zapomenou, nebo se mi sem nevejdou.

Děkujeme Petru Michálkovi, kterému se povedlo z Divadelního Děčína vytvořit událost, na kterou se rádi vracíme. Velké díky Simoně, že pracuje i na mateřské. Díky porotě za heroickou práci. Děkuji kolegům v redakci, kteří vydrželi několik nocí spát jen

pár hodin. Všem obsluhujícím a vařícím v baru, kteří byli připraveni nás nasytit a napojit téměř nonstop. Vládovi a všem v divadle za ochotu a perfektní organizaci a Lucii za noční trápení s tiskárnou. Díky si zaslouží i René Vápeník, holky babysitterky, Vláda i Pavel Panenka za odvalu, s níž psali názory k představením. A nesmím zapomenout poděkovat sobě, starému cynikovi - za to, jak krásně děkuju ;-)

PS: Osobní vzkaz od Simony Bezouškové: „Petře, děkuji nejen za Divadelní Děčín. Simona“ -das-

VÍTE, ŽE...

- Členkou poroty se v sobotu stala židle. Tajemnice Simona Bezoušková ji souborům představila při odpoledním rozborovém semináři. Židle Prázdna nahradila Petra Michálka, který se zdržel.

- Milan Schejbal měl v sobotu okno, dokonce velké hudební okno? Přiznal se k tomu na rozboru. Okno mu prý způsobila dvě hudební představení v řadě za sebou.

- Petr Michálek si Zpravodaj odnáší s sebou každé ráno na záchod?

- Náhradní fotbalové utkání proběhne 5. června, za každého počasí?

- Vojtěšek oslavil včera tříměsíční narozeniny a zároveň 14 dní? Někdo holt umí slavit. Šel spát ve čtyři ráno a nenechal se opít rohlíkem.

Zpravodaj XIX. celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Děčín 2010. Redakce: Lenka Novotná, Adam Doležal, Ondřej Lechnýř, David Slížek.

Vydává Městské divadlo Děčín. Náklad 100 výtisků.

DNES

NEDĚLE 16. KVĚTNA 2010

10.00 speciální představení na závěr Divadelního Děčína 2010

Petr Michálek & Monika Michálková: Miláček

11.00 pauza

11.15 Slavnostní zakončení Divadelního Děčína 2010 s vyhlášením výsledků a předáním ocenění

12.00 Slavnostní raut

KAM DÁL ZA DIVADLEM?

Šrámkův Písek - Celostátní přehlídka experimentujícího divadla

PÁTEK 28. května 2010

17.00 zahájení a Divadlo Prkno Veverská Bítýška s inscenací Hra

18.30 Kühschränke Plzeň s inscenací Žalář

19.45 Zewling thearer s.r.o Jihlava s inscenací Candida Candida

20.45 Evrybáby Plzeň s inscenací Čas G

SOBOTA 29. května 2010

10.30 Divná Bára Praha s inscenací Krteček

11.30 Liberecké studentské divadlo s inscenací Bicykle Day

12.30 Klišeátr s inscenací Muž, který miloval Nicka Cavea

15.30 Antonín D.S. s inscenací Skorpil Intelktual Show + Partneři.cz

17.05 Láhor soundsystem a SkRAT s inscenací Neberte to osobně!

19.30 Antonín D.S.- Krvik Totr Praha s inscenací Jelizaveta Bam

20.40 POTRVÁ s inscenací Romeo: Poslední štace?

NEDĚLE 30. května 2010

10.30 Divadlo Tramtarie s inscenací I na Batmana občas padne smutek

12.00 Kunsthaus s inscenací Lov na losa

14.30 Frei Körper Kultur s inscenací Wir tanzen konzentriert

19.00 inspirativní představení Jaroslav Dušek a Vizita